

Hồi thứ 54

Cao Tấn Trung biết người chân chúa Hà Nhân Hậu độ được sự tình

Về tới chỗ ngụ, Châu Nhật Thanh mở cửa phòng cho hai người ấy vào.

Thiên tử mới vừa mở miệng mời ngồi.

Cao Thiết Chỉ quì lạy trước mặt Thiên tử mà lạy ba lạy.

Lúc ấy Cao Thiết Chỉ quì lạy Thiên tử mà rằng:

- Tôi biết thánh giá mà không dám nghinh tiếp thì cũng có tội trể nải, cúi xin Bệ hạ rộng lòng dung thứ, vậy chớ Bệ hạ đến đây vì việc chi, có ai bảo giá hay không ? Xin hãy nói lại cho tôi rõ.

Thiên tử nói:

- Tôi là Cao Thiên Tử, quê ở Bắc Kinh không phải là Thiên tử, tiên sinh chớ nói như vậy mà gây họa lớn cho tôi.

Cao Thiết Chỉ nói:

- Tướng pháp của tôi không sai một mảy, trong thiên hạ duy có một mình Bệ hạ mới được diện mạo như vậy, cúi xin Bệ hạ chớ giấu.

Thiên tử thấy Cao Thiết chỉ đoán chắc như vậy, liệu bề giấu nữa không được, bèn tỏ thật việc mình dạo xem phong cảnh Giang Nam cho Cao Thiết Chỉ nghe, lại dặn đừng có nói với người khác.

Lúc ấy Phương Khôi biết Thiên tử thì lật đật quì lạy mà rằng:

- Kẻ tiểu nhân hữu nhãn vô châu, không biết thánh giá, cúi xin Bệ hạ rộng dung.

Thiên tử nói:

- Bất tri đã bắt tội, Khanh hãy đứng dậy tỏ hết các việc bên Quảng Đông cho trẫm nghe.

Phương khôi đem các việc Hồ Huệ Càng đánh thác Ngưu Hóa Giao, đến lúc Bạch An Phúc thừa với quan Tuần phủ, quan Tuần phủ sai mình qua Tứ Xuyên tìm người cáo thú, mà thuật cho Thiên tử nghe.

Thiên tử hỏi:

- Vậy chớ người có quen biết với Trần Kiến Thăng và Lý Lưu Phương hay không ?

Phương Khôi nói:

- Có quen, Trần Kiến Thăng và Lý Lưu Phương cũng đồng lòng với Bạch An Phúc muốn dẹp Hồ Huệ Càng mà trừ hại cho dân. Thiên tử nói:

- Nếu trong xứ có người hung thủ như vậy thì nhân dân chịu hại cũng đã nhiều rồi, nay người muốn tới Tứ Xuyên, để trảm hạ chỉ được người đem tới chỗ ấy giao cho quan sở tại mà khiến tìm kiếm. Trảm lại hạ chỉ sai người đem về Quảng Đông giao cho Tăng Tất Trung khiến phải lập thể mà bắt cho được Hồ Huệ Càng. Như việc xong rồi, trảm sẽ luận công mà thăng thưởng.

Nói rồi liền làm một đạo thánh chỉ giao cho Phương Khôi và dặn rằng:

- Khanh phải giữ cho cẩn thận chằng nên dī lộ cơ quan.

Phương Khôi tạ ơn mà lãnh thánh chỉ.

Cao Thiết Chỉ nghe nói Phương Khôi muốn qua Tứ Xuyên, thì bước lại nói với Phương Khôi rằng:

- Thầy tôi là Bạch Mi đạo nhân bây giờ đương ở nơi Thành Đô nếu Phương huynh thăng tới Nga Mi sơn thì chắc là không ích gì hết.

Phương Khôi còn chưa kịp nói, Thiên tử nói với Cao Thiết Chỉ rằng:

- Nếu vậy khanh là anh em bạn học với Mã Hùng cũng là học trò của Bạch Mi đạo nhân, chắc là võ nghệ không phải tầm thường, vậy thì khanh cũng nên qua Quảng Đông mà tính việc ấy, nếu may mà được thành công thì trảm sẽ trọng thưởng.

Phương Khôi nghe nói mới biết Cao Thiết Chỉ là đồ đệ của Bạch Mi đạo nhân thì rất mừng mà rằng:

- Ngã ra Cao huynh cũng là đồ đệ của Bạch Mi đạo nhân mà tôi không biết cho nên eó điều thất lễ, cúi xin miễn chấp. Bây giờ tôi không biết Bạch Mi đạo nhân và Mã Hùng ở đâu mà kiếm, nếu Cao huynh ra sức trừ được bọn ấy, một là lập công với triều đình, hai nữa trừ hại cho bá tính thì cũng là một việc nên làm, cúi xin Cao huynh nhất định.

Cao Thiết Chỉ nói:

- Tuy tôi với Mã Hùng học một thầy nhưng tôi luyện bề ngoài, và luyện bề trong, hai đường khác nhau xa lắm, nếu có hai người hiệp lại thì việc ấy ắt được thành công. Bây giờ đây Mã Hùng đang ở nơi Thành Đô. Từ đây đến đó vừa đi vừa về ước chừng hai tháng thì tới. Ấy vậy Phương huynh đến đó rước và thăng tới Quảng Đông thì trừ Hồ Huệ Càng ắt được, còn phần tôi đã có thánh chỉ sai khiến, thì cũng phải đi bây giờ, nhờ có oai phúc của Bệ hạ may khi tôi cũng gỡ họa cho Phương huynh được, song tôi còn e một nỗi Chí Thiện thiên sư báo thù, thì dầu có ông Phùng Đạo Đức và bà Ngũ Mai đi nữa, cự cũng không lại người ấy; phải gì rước được Bạch Mi đạo nhân thì trừ Chí Thiện thiên sư mới được. Vậy thì để tôi làm một phong thơ, Phương huynh đem thơ ấy đến rước cho được Bạch Mi đạo nhân và Mã Hùng thì việc ắt vẹn toàn vô hại.

Thiên tử nói:

- Khanh biết việc trừ Hồ Huệ Càng là khó, thì trong thơ của Khanh phải nói với Bạch Mi và Mã Hùng cho rành, khiến hai người vâng lệnh trăm, thẳng đến Quảng Đông trừ khử cho được Hồ Huệ Càng thì trăm sẽ định công mà ban thưởng.

Cao Thiết Chỉ vâng lệnh làm một phong thơ trao cho Phương Khôi. Phương Khôi lãnh thơ trở về chỗ ngụ, thu xếp hành lý mà thẳng tới Thành Đô.

Lúc ấy thiên tử nói với Cao Thiết Chỉ rằng:

- Khanh đã có tài như vậy sao lại không ra lập chữ công danh. Vậy chớ tên họ là chi, quê quán ở đâu nói cho trăm rõ ?

Cao Thiết Chỉ tâu rằng:

- Tên tôi là Cao Tấn Trung, lưu lạc giang hồ bấy lâu, ý cũng muốn vào trong đám quân dinh, được lập chữ công danh với đời, ngặt vì không người tiến dẫn, không biết làm sao, cho nên mới phải noi theo nghề này mà độ nhật. Nay may được thấy Thiên nhan, lòng tôi mừng rỡ hết sức.

Thiên tử nghe nói hai chữ Tấn Trung thì có ý mừng mà rằng:

- Tên Khanh đã đặt hai chữ Tấn Trung như vậy thì phải giữ lòng trung cho bền thủy chung như nhất.

Cao Tấn Trung nghe nói quì lạy mà rằng:

- Ngửa vâng lệnh thánh.

Nói vừa dứt lời kẻ thấy tiểu nhị dọn cơm. Ba người ngồi lại ăn uống với nhau.

Ăn xong rồi, Thiên tử nói với Cao Tấn Trung rằng:

- Ta muốn thử xem võ nghệ của ngươi, nhưng tại nơi đây hẹp hòi, không chỗ dụng võ, cho nên không tính việc ấy. Bây giờ tại Quảng Đông có một người ác bá, nhiều hại nhân dân, ngươi phải đến đó một phen được kiến công lập nghiệp, để ta làm một đạo thánh chỉ được ngươi đem đến Quảng Đông giao cho Tuần phủ là Tăng Tất Trung thì va thuật rõ đầu đuôi cho nghe, rồi sẽ ra tay mà trừ bọn dữ.

Bèn làm một đạo thánh chỉ giao cho Cao Tấn Trung.

Cao Tấn Trung lãnh lấy thánh chỉ từ giả Thiên tử trở về chỗ ngụ, thu xếp hành lý được có thẳng qua Quảng Đông.

Còn Thiên tử ở đó dạo xem phong cảnh vài ngày rồi cũng noi theo đường Dương Châu trở lại Kinh sư.

Nói về Bạch An Phúc từ ngày phương Khôi đi rồi cũng đem lòng lo sợ vì Hồ Huệ Càng gây dữ, cho nên không dám bày cuộc làm chay, chờ cho Phương Khôi trở về, như có rước được Mã Hùng thì mới dám bày việc ấy.

Còn Hồ Huệ Càng sau khi đánh Bạch An Phúc rồi thì trở về Tây Thiên tự mắng chửi mấy tên đồ đệ rằng:

- Ta với bọn ấy vì có phụ thù cho nên ta mới gây dữ với chúng nó. Từ ngày ta giết Ngưu Hổ Giao, có Ngũ Mai khuyên giải, đến nay thì ta cũng thường tới phá tán bọn thợ ấy, nhưng mỗi lần phá tán đều có cớ mà nói. Còn hôm qua này Bạch An Phúc đã hết lòng chịu lụy, mà chúng bây hãy còn bày việc thị phi, xúi giục ta đến đánh nó, làm cho bọn thợ của nó xin la kêu người đối nại, thì ta biết ai mà kêu, ta nghĩ lại mới biết là bọn bây nói láo cho nên ta cũng kiếm chuyện tháo lui. Từ rày về sau nếu bây còn kiếm điều vô cớ, làm cho ta phải cùng lời như vậy thì ta đánh thác chẳng dung.

Bọn đồ đệ bị mắng như vậy lòng giận căm căm, song cũng không thể đối chứng. Bèn dუმ năm dუმ bảy nói thầm với nhau rằng:

- Việc ấy chúng ta nghe thấy dọc đường, cho nên mới về thưa lại, ngã ra đã chẳng được công lại thêm bị quở như vậy thì ức cho chúng ta biết là bao nhiêu. Thôi, từ rày chúng ta ráng sức dò thám cho biết bọn thợ ấy động tịnh thế nào, lại phải dò cho chắc có rồi sẽ về thưa với thầy.

Mấy người kia đều khen phải. Bèn phân nhau đi dò thám.

Ngày mai bọn đồ đệ của Hồ Huệ Càng đến trước nhà chay của Bạch An Phúc ngó vô, xem thấy đồ đạc dọn hết thì lòng sinh nghi bèn thương nghị với nhau rằng:

- Thế khi bọn này bị thầy ta phá, cho nên không dám bày cuộc làm chay rồi đây.

Bèn bỏ đi tứ tán.

Cách nửa tháng, trong đám đồ đệ của Hồ Huệ Càng có một người tên là Hà Nhân Hậu, vốn cũng con nhà thế gia. Bây giờ hoang đàng nhập theo phe đảng Hồ Huệ Càng nhiều hại nhân dân.

Hà Nhân Hậu có một người anh rể đương làm thơ lại tại dinh Tuần phủ, hay được việc bắt Hồ Huệ Càng, lòng e Hà Nhân Hậu chẳng khỏi liên lụy theo đám ấy. Bèn tỏ thật với vợ mình là Hà thị.

Hà thị nghe nói thất kinh, lật đặt sai người đi kiếm Hà Nhân Hậu.

Ngã ra kiếm đến năm bảy ngày, không thấy tông tích gì cả.

Hà thị than thở hằng ngày.

Ngày kia Hà Nhân Hậu đi theo một bọn anh em bạn ra đường gây dữ với người, xảy gặp người anh rể đi ngang qua đó.

Người anh rể thấy Hà Nhân Hậu thì khiến lại nhà mình được có tỏ bày việc ấy.

Hà Nhân Hậu vâng lời, bèn nói với mấy người anh em bạn rằng:

- Các anh đi trước, tôi ghé lại đây một chút, rồi sẽ chạy theo.

Nói rồi thì đi cùng anh rể đến viếng chị.

Đến nơi, Hà thị thấy mặt Hà Nhân Hậu thì lật đặt chào hỏi rồi lại trách rằng:

- Mi đi đâu mấy bữa rày ta đã sai người tìm kiếm hết sức mà cũng không gặp, làm cho lòng ta rầu rĩ cả ngày.

Hà Nhân Hậu hỏi:

- Chị muốn kiếm tôi làm gì ?

Hà thị nói:

- Ta muốn kiếm mi nói cho mi biết, kéo mi cứ việc theo quân hung thủ, ra đường nhiều hại nhân dân. Nay, chẳng nay thì mai đại họa lâm thân, ắt là tính mạng nan bảo.

Hà Nhân Hậu nghe nói thì lấy làm lạ mới hỏi rằng ?:

- Cách một tháng nay tôi chẳng hề sát nhân phóng hỏa, cũng chẳng hề cầm họa chiêu phi; nói cho cùng mà nghe, đâu tôi có làm điều ấy đi nữa thì có thầy tôi bảo hộ, lẽ nào lại đến nỗi mang tai ?

Hà thị nghe nói liền khóc rằng:

- Mi chẳng biết tới công ơn cha mẹ, cứ theo bọn dử ăn uống hàng ngày, sao mi không nghĩ, mi đã hai mươi tuổi rồi, lẽ phải cưới vợ được lo việc nối dòng, mi lại không lo việc ấy, cứ theo thầy mi ỷ mạnh hại người. Mi tưởng thầy mi là người cao cường trong thiên hạ không ai dám làm gì nổi, chớ mi không biết chẳng nay thì mai có người đến bắt thầy mi, ta hỏi mi chừng ấy thế đâu mà dựa, mạng gì mà ỷ ?

Hà Nhân Hậu nghe nói liền hỏi rằng:

- Chị nghe điều gì xin hãy nói lại cho em rõ.

Hà thị nói:

- Nếu mi muốn biết cho rành, phải hỏi anh rể mi mới rõ.

Thơ lại thấy vợ nói như vậy thì đem hết các việc Bạch An Phúc thưa với Tuần phủ, Tuần phủ sai Phương Khôi qua Tứ Xuyên rước Mã Hùng thuật rõ cho Hà Nhân Hậu nghe.

Hà nhân Hậu nghe nói lòng giận căm căm, có ý muốn thẳng tới Cẩm Luân đường bắt Bạch An Phúc đánh chết, song sợ chị mình cản trở, cho nên dần lòng mà già chước hỏi rằng:

- Lời ấy anh nghe có chắc hay không ?

Thơ lại nói:

- Sao lại không chắc, nếu mi muốn biết để mai ta dắt mi đến nha môn cho mi nghe, song việc ấy là việc cơ mật, mi có biết thì để bụng, chẳng nên thuật lại với ai.

Hà Nhân Hậu nói dối rằng:

- Nếu quả như vậy chắc là tính mạng thầy tôi không còn. Thôi thôi, từ rày tôi không dám theo thầy tôi nữa, để tôi trở về thưa lại với mẹ, rồi sẽ đến đây nương dựa cùng anh tị họa.

Hà thị nghe nói như vậy tưởng là lời thật, có ý vui mừng, bèn dặn Hà Nhân Hậu rằng:

- Em ôi ! Việc đó là việc rất kín, em đừng rỉ lậu với ai.

Hà Nhân Hậu dạ dạ vâng lời từ già bước ra.